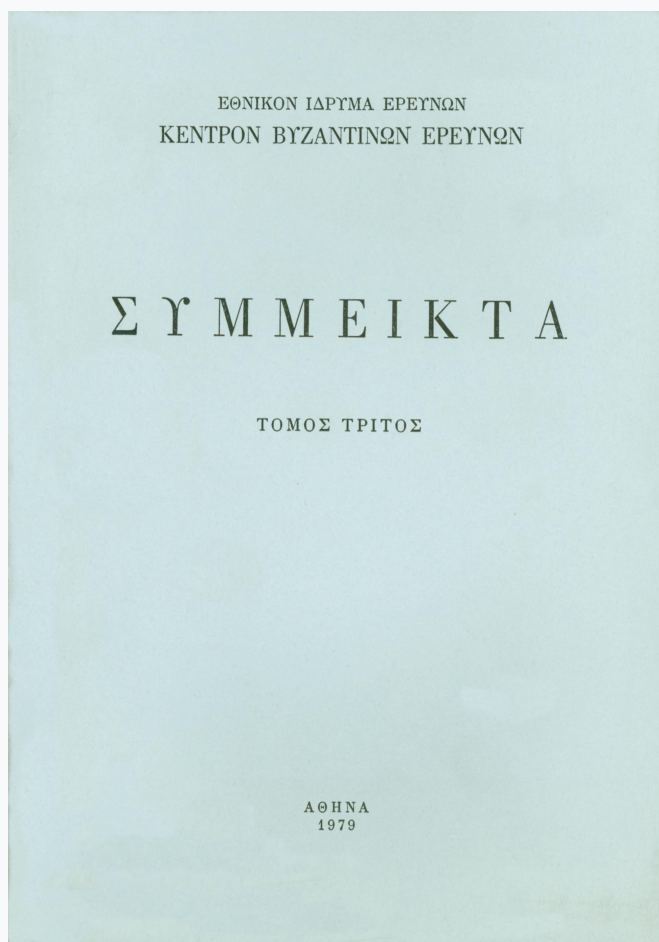

Byzantina Symmeikta

Vol 4 (1981)

SYMMEIKTA 4

Παρατηρήσεις στον θεσμό της βενετικής υπηκοότητας. Προστατευόμενοι της Βενετίας στον λατινοκρατούμενο ελληνικό χώρο (13ος-15ος αιώνας)

Χρύσα Α. ΜΑΛΤΕΖΟΥ

doi: [10.12681/byzsym.668](https://doi.org/10.12681/byzsym.668)

Copyright © 2014, Χρύσα Α. ΜΑΛΤΕΖΟΥ

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

ΜΑΛΤΕΖΟΥ Χ. Α. (1981). Παρατηρήσεις στον θεσμό της βενετικής υπηκοότητας. Προστατευόμενοι της Βενετίας στον λατινοκρατούμενο ελληνικό χώρο (13ος-15ος αιώνας). *Byzantina Symmeikta*, 4, 1–16.
<https://doi.org/10.12681/byzsym.668>

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΘΕΣΜΟ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΚΗΣ ΥΠΗΚΟΟΤΗΤΑΣ

Προστατευόμενοι τῆς Βενετίας στὸν λατινοκρατούμενο ἑλληνικὸ
χώρο (13ος - 15ος αἰ.)

Μὲ τὴν ἐπέκταση ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ 13ου αἰ. τῆς βενετικῆς ἐπιρροῆς στὴν ἀνατολὴ ἢ ἔννοια τῆς ὑπηκοότητας (*cittadinanza*), τῆς νομικῆς δηλ. ιδιότη-
τας τοῦ πολίτη, ἢ ὁποία περιοριζόταν ὡς τότε σύμφωνα μὲ τὴ μεσαιωνικὴ
ἀντίληψη στὰ ὅρια μιᾶς πόλης-κράτους, διευρύνθηκε ἀναγκαστικὰ γιὰ νὰ περι-
λάβει ποικίλες κατηγορίες ἀτόμων ποὺ ζοῦσαν ὡς αὐτόχθονες, ὡς ξένοι ἢ ὡς
ἄποικοι στὰ ἐδάφη τῆς κατακερματισμένης βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας¹.

Τὰ ζητήματα ποὺ συνδέονται μὲ τὴν παραχώρηση τοῦ δικαιώματος τοῦ
Βενετοῦ πολίτη σὲ Ἕλληνες καὶ Λατίνους, μολονότι ἀπασχόλησαν τὴ σύγχρο-
νὴ ἔρευνα μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐπισήμανση καὶ συγκέντρωση πολλῶν καὶ ἀξιό-
λογων μαρτυριῶν, δὲν ἔχουν ἀκόμη ἀποτελέσει ἀντικείμενο συνθετικῆς μελέ-
της². Ἡ ἐργασία αὕτὴ ἀποσκοπεῖ στὰ πλαίσια ἐνὸς γενικοῦ διαγράμματος
νὰ προσεγγίσει τὸ θέμα, παραθέτοντας τὴν ὁρολογία ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ
πηγές γιὰ τὸν χαρακτηρισμὸ τῶν Βενετῶν ὑπηκόων.

1. Γιὰ τὸν θεσμὸ τῆς ὑπηκοότητας στὶς ἰταλικὲς μεσαιωνικὲς πόλεις βλ. Dina Biz-
zarrì, *Ricerche sul diritto di cittadinanza nella costituzione comunale*, Studi di sto-
ria del diritto italiano, Τορίνο 1937, σελ. 61 - 158. Πρβλ. E. Cortese, *Cittadi-
nanza*, Enciclopedia del diritto, τόμ. Ζ', Μιλάνο 1960, σελ. 132 - 140, D. Waley,
Les Républiques médiévales italiennes, Παρίσι 1969, σελ. 105-110, Giorgetta Bon-
figlio Dosio, *La condizione giuridica del «civis» et le concessioni di cittadinanza
negli statuti bresciani del XIV secolo*, Atti dell'Istituto Veneto di Scienze, Lettere ed
Arti 137 (1978 - 1979), σελ. 523 - 532 (ὅπου συγκεντρωμένη βιβλιογραφία).

2. Ἀριστα τεκμηριωμένες οἱ εἰδικὲς μελέτες: Julian Chrysostomides,
Venetian Commercial Privileges under the Palaeologi, Studi Veneziani 12 (1970), σελ.
276 - 289, D. Jacoby, *Citoyens, sujets et protégés de Venise et de Gènes en Chypre
du XIIIe au XVe siècle*, BF 5 (1977), σελ. 159 - 188 (= *Recherches sur la Méditerranée
orientale du XIIIe au XVe siècle*, Variorum Reprints, Λονδίνο 1979, ἀρ. VI), G. Fed-
alto, *Le minoranze straniere a Venezia tra politica e legislazione*, Venezia centro
di mediazione tra Oriente e Occidente (secoli XV - XVI), aspetti e problemi, ἐπιμ.
H. - G. Beck, M. Manoussacas, A. Pertusi, τόμ. Α', Φλωρεντία 1977,
σελ. 143 - 162, Ν. Οἰκονομίδης, *Hommes d'affaires grecs et latins à Constanti-
nople (XIIIe - XVe siècles)*, Μοντρεάλ - Παρίσι 1979 (εἰδικότερα σελ. 20, 124 - 127).

Ἡ κατάσταση ποὺ διαμορφώθηκε στὸν ἐλληνικὸ χῶρο μὲ τὴν ἐξέλιξη τῆς Βενετίας μετὰ τὴν τέταρτη σταυροφορία σὲ μητρόπολη ἀποικιῶν συνετέλεσε στὴ δημιουργία διαφόρων κατηγοριῶν Βενετῶν ὑπηκόων, οἱ ὁποῖες δὲν ὑπῆρχαν ὅσο τὰ βενετικὰ σύνορα ἦταν ἐντοπισμένα στὴ λιμνοθάλασσα¹. Προσαρμόζοντας τὴν πολιτικὴ τῆς στὴ νέα τάξη τῶν πραγμάτων, ἡ Γαληνοτάτη χώρισε τοὺς ὑπηκόους τῆς σὲ τρεῖς κατηγορίες:

α) Ἡ πρώτη περιλάμβανε τοὺς ὑπηκόους *de iure sanguinis*, Βενετοὺς τῆς μητρόπολης (*cives originarii Venetiarum*) ἢ τῶν βενετοκρατούμενων περιοχῶν (*cives originarii terrarum et locorum nostrorum*). *Cives originarii Venetiarum* ἦταν δικαιωματικὰ ὅσοι εἶχαν γεννηθεῖ στὴ Βενετία ἀπὸ νόμιμο γάμο καὶ ἦταν ἀπόγονοι δύο γενιῶν Βενετῶν ὑπηκόων ποὺ δὲν ἀσκοῦσαν τὴ μηχανικὴ τέχνη².

β) Ἡ δεύτερη περιλάμβανε τοὺς ὑπηκόους *per gratiam*. Ἡ ὑπηκοότητα *per gratiam* ἄρχισε νὰ παραχωρεῖται ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ 14ου αἰ. καὶ ἦταν διπλοῦ τύπου: *de intus* καὶ *de intus et extra (foris)*. Οἱ ὑπήκοοι *de intus* εἶχαν δικαίωμα νὰ ἀσκοῦν ὀρισμένα ἐπαγγέλματα στὴ Βενετία, ἐνῶ οἱ ὑπήκοοι *de intus et extra* εἶχαν δικαίωμα νὰ ταξιδεύουν καὶ νὰ ἐμπορεύονται στὰ λιμάνια καὶ τὶς βενετικὲς σκάλες, ἀπολαμβάνοντας τὰ προνόμια τῶν Βενετῶν ἐμπόρων³.

Ξένοι Βενετοὶ ὑπήκοοι ἦταν, ἐπίσης, οἱ *Veneti albi*, αὐτόχθονες καὶ κάτοικοι χωρῶν ποὺ δὲν ἀνῆκαν στὴ δικαιοδοσία τῆς Γαληνοτάτης⁴.

γ) Ἡ τρίτη, τέλος, κατηγορία περιλάμβανε τοὺς πληθυσμοὺς τῶν προσαρ-

1. Γιά τὴν παραχώρηση καὶ τὰ διάφορα εἶδη τῆς βενετικῆς ὑπηκοότητας βλ. M. F e r r o, *Dizionario del diritto comune e veneto*, τόμ. Γ', Βενετία 1779, σελ. 187 - 193, G. M. T h o m a s, *Aneddoti storici e letterari*, Archivio Veneto 8 (1874), σελ. 154 - 156, B. C e c c h e t t i, *La medicina in Venezia nel 1300*, Archivio Veneto 26 (1883), σελ. 105 - 107, G. M o n t i c o l o, *I capitolari delle arti veneziane*, Βενετία 1896, σελ. 297, F e d a l t o, *Le minoranze straniere*, σελ. 151 κέ., C h r y s o s t o m i d e s, *Venetian Commercial Privileges*, σελ. 282, σημ. 28. Βλ., ἐπίσης, A.S.V., *Provveditori de Comun, Capitolare I*, φ. 19^{r-v}, 21^v - 22^r, 25^{r-v}, 43^v, *Miscellanea codici I, Genealogie delle famiglie Venete ascritte alla cittadinanza originaria raccolte dal cav. Teodoro Toderini i.r. impiegato presso l'Archivio generale di Venezia*, φ. 3 - 4, 8 - 10.

2. *civis et originarius Venecie* (ἔγγραφο τοῦ ἔτους 1373: E l i s a b e t h S a n t s c h i, *Régestes des arrêts civils et de mémoriaux (1363 - 1399) des archives du duc de Crète*, Βενετία 1976, σελ. 75, ἀρ. 296)· *civis originarius Venetiarum... civis originarius terrarum et locorum nostrorum* (ἔγγραφο τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 1429: H. N o i r e t, *Documents inédits pour servir à l'histoire de la domination vénitienne en Crète de 1380 à 1485*, Παρίσι 1892, σελ. 336).

3. Παραδείγματα παραχώρησης ὑπηκοότητας *de intus* καὶ *de intus et extra*: A.S.V., *Grazie*, R. 19, φ. 16^{r-v}, 17^r, 18^v.

4. Βλ. παρακάτω, σελ. 10 κέ.

τημένων στη Βενετία ἐδαφῶν (*subditi*), στους οποίους ἡ Γαληνοτάτη παραχωροῦσε τὴν προστασία της (*protectio et defensio*)¹.

Στὴν πραγματικότητα, παρὰ τὴν ποικιλότυπη καὶ συχνὰ συγκεχυμένη ὀρολογία ποὺ καθόρισε ἡ Βενετία γιὰ τὴν ὀνομασία τῶν ὑπηκόων της, οἱ τελευταῖοι διακρίνονταν οὐσιαστικά σὲ ἐκείνους ποὺ εἶχαν δικαίωμα νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ ἐσωτερικὸ ἐμπόριο καὶ σὲ ἐκείνους, ἀντίστοιχα, ποὺ εἶχαν δικαίωμα νὰ ἀσκοῦν ἐμπόριο μόνον ἐσωτερικόν. Πολιτεία ποὺ ὀφείλε τὴ δύναμή της στὴν ἐμπορικὴ ἐνασχόληση τῶν κατοίκων της, ἦταν φυσικὸ ὅτι θὰ κατανοοῦσε τὴ σχέση κράτους καὶ ὑπηκόου σὲ συνάρτηση μὲ τὴν πλήρη ἢ περιορισμένη δυνατότητα ποὺ εἶχε ὁ τελευταῖος στὴν ἄσκηση τῆς ἐμπορίας.

Χορηγώντας τὰ δικαιώματα τοῦ Βενετοῦ πολίτη σὲ ἑτερογενεῖς, ἡ Δημοκρατία τοῦ Ἀγίου Μάρκου, ἀκολουθώντας πάντοτε πραγματιστικὴ πολιτικὴ, ἐπιδίωκε α) τὴν αὐξηση τοῦ πληθυσμοῦ τῶν κτήσεών της ποὺ παρουσίαζαν πληθυσμικὴ ἀνεπάρκεια, β) τὴν ἐνίσχυση τοῦ λατινικοῦ στοιχείου, τὸ ὁποῖο εἶχε ἐγκατασταθεῖ στὰ προσαρτημένα στὴν κυριαρχία της ἐδάφη, γ) τὴν ἐπέκταση τῆς πολιτικῆς της ἐπιρροῆς σὲ περιοχὲς ποὺ δὲν ὑπόκεινταν στὸν ἑλεγχό της, καὶ δ) τὴ δημιουργία σὲ εὐαίσθητα ἐμπορικὰ σημεῖα ξένων ἐπικρατειῶν ἐνὸς πυρῆνα ἀφοσιωμένων ὑπηκόων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐξασφάλιζαν τὴν ἀπρόσκοπτη συνέχιση τῆς ἐμπορικῆς της δραστηριότητος². Παράλληλα, ἡ προνομιακὴ παραχώρηση τῆς βενετικῆς ὑπηκοότητος σὲ ξένους ἐξυπηρετοῦσε γενικότερα τὴν πολιτικὴ της ἰδεολογία, ἀφοῦ ἀποτελοῦσε μέσο γιὰ τὴν ἀνύψωση τοῦ γοήτρου καὶ τὴν ἐξάπλωση τῆς αἵγλης της³.

Γιὰ τὴ δήλωση τοῦ συνόλου τῶν κατηγοριῶν τῶν ὑπηκόων τῆς Βενετίας χρησιμοποιεῖται στίς πηγές ἡ φράση *omnes Veneti e qui pro Venetis se tenent et distringuntur*. . . ἡ μὲ τὴν ἐλληνικὴ ἀπόδοση πάντες οἱ Βενέτικοι καὶ οἱ ὡς Βενέτικοι κρατούμενοι καὶ καταλογιζόμενοι ὡς Βενέτικοι⁴. Ὅμως,

1. *subjectis et dedistis protectioni et defensionis comunis Veneciarum*: G. L. F. Tafel - G. M. Thomas, *Urkunden zur älteren Handels — und Staatsgeschichte der Republik Venedig*, τόμ. Γ', Βιέννη (Fontes Rerum Austriacarum, II, 14), 1857, σελ. 159.

2. *Quia una de rebus, ad quas principaliter semper vigilarunt et vigilare debent illi, qui regunt et dominantur civitates, fuit et est ad populandum et implendum illas hominibus, quia dictae civitates sunt tantum divites et potentes, quanto sunt populo copiose*. . . (ἀπόφαση 5ης Ἰουλίου 1407: Thomas, *Aneddoti storici*, σελ. 155)· *cum faciat pro nostro dominio quod loca nostra repleantur gentibus et specialiter personis que querunt vivere pacifice et ex sudore suo* (ἀπόφαση 10ης Φεβρουαρίου 1414: Noiret, *Documents inédits*, σελ. 225).

3. Τὸ 1339 λ.χ. ἡ Βενετία ἀποφάσισε νὰ πολιτογραφῇ τοὺς ξένους ἐμπόρους ποὺ ἐμπορεύονταν μεταξὺ Τάνας καὶ Τραπεζούντας, γιὰτὶ *fama nostri comunis cum bono nostro et nostrorum comendabiliter augeatur* (Chrysostomides, *Venetian Commercial Privileges*, σελ. 289).

4. G. M. Thomas, *Diplomatarium Veneto - Levantinum*, τόμ. Α', Βενετία (Monumenti Storici pubbl. dalla Deputazione Veneta di Storia Patria) 1880, σελ. 189,

ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στοὺς *Βενετικούς* καὶ στοὺς καταλογιζομένους ὡς *Βενετικούς* δὲν εἶναι πάντοτε σαφὴς στὰ ἔγγραφα, γιατί συχνά με τὸν γενικὸ χαρακτηρισμὸ *Veneti* μνημονεύονται, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς Βενετούς, τόσο οἱ κάτοικοι τῶν προσαρτημένων στὴ Βενετία ἐδαφῶν ὅσο καὶ οἱ ξένοι Βενετοὶ ὑπήκοοι. Τὸ ὀνοματεπώνυμο, ἐπομένως, σὲ συνδυασμὸ με τὸν τρόπο καταγωγῆς ἀποτελεῖ τὶς περισσότερες φορὲς τὸ μόνον, ἀλλὰ ὅχι πάντα ἀσφαλές, στοιχεῖο γιὰ τὴ διάκριση τοῦ Βενετοῦ ἀπὸ τὸν Ἕλληνα ὑπήκοο καὶ προστατευόμενο τῆς Βενετίας. Ὡς *Venetus* λ.χ. μαρτυρεῖται τὸ 1278 ὁ Κερκυραῖος ἔμπορος Γεώργιος Δρακοντόπουλος (*habitor et burgensis Corfuni*)¹ καὶ ὡς *Veneti de Creta*, τὸ 1319, ὁ Μαρίνος Σφακτὸς καὶ ὁ Ἀρέθας². Ἀντίθετα, στὶς περιπτώσεις μνείας Ἑβραίων ὑπηκόων καὶ προστατευομένων τῆς Βενετίας ἡ ἔνδειξη *Judeus* συνοδεύει συνήθως τὸ ὄνομά τους. Ἔτσι, ὁ Δαβὶδ ἀπὸ τὴν Εὐβοία, ποὺ ἀποκτᾷ τὴ βενετικὴ ὑπηκοότητα γύρω στὸ 1268³, καὶ ὁ Benvenutus, γιὸς τοῦ Callo, κάτοικος Κύπρου, ποὺ ἀναγνωρίζεται τὸ 1360 *pro nostro Veneto et fidelis*⁴, δηλώνονται στὶς πηγές ὡς *Judei*.

Veneti de intus et extra — Veneti solummodo in Romania

Γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς ὑπηκοότητας τοῦ τύπου *de intus* καὶ *de extra* ἀπαραίτητος ὅρος ἦταν ἡ συνεχὴς παραμονὴ στὴ Βενετία ἢ σὲ κάποια ἀπὸ τὶς βενετοκρατούμενες περιοχὲς γιὰ ἓνα χρονικὸ διάστημα ποὺ ποίκιλλε ἀπὸ δέκα ὡς εἰκοσιπέντε χρόνια (*ius soli*). Σύμφωνα με ἀπόφαση τοῦ 1305, εἶχαν δικαίωμα νὰ γίνουν Βενετοὶ ὑπήκοοι ὅσοι ξένοι κατοικοῦσαν στὴ Βενετία γιὰ μία εἰκοσιπενταετία. Μετὰ νέα ἀπόφαση τοῦ 1313, οἱ ξένοι ποὺ εἶχαν γεννηθεῖ στὸ Ριάλτο μποροῦσαν νὰ ἀποκτήσουν τὴν ὑπηκοότητα *de intus* μετὰ ἀπὸ δωδεκαετὴ παραμονὴ στὴ Βενετία καὶ τὴν ὑπηκοότητα, ἀντίστοιχα, *de extra* μετὰ τὴ συμπλήρωση μιᾶς ἀκόμῃ ἑξαετίας. Τὸ 1348, γιὰ νὰ ἀνταπεξέλθουν στὶς ἐποικιστικές τους ἀνάγκες, οἱ Βενετοὶ ἀποφάσισαν νὰ χορηγήσουν τὴν ὑπηκοότητα *de intus* σὲ ὅσους θὰ πῆγαιναν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ Βενετία στὸ διάστημα

MM, τόμ. Α', σελ. 90, 101. Ἡ φράση ἐπικυβεῖται στὰ ἔγγραφα μετὰ διαφορὰς παραλλαγὰς (πρβλ. Paola Ratti Vidulich, *Duca di Candia, Bandi*, Βενετία (Fonti per la storia di Venezia) 1965, σελ. 129, ἀρ. 342, Jacoby, *Citoyens*, σελ. 165, 166).

1. Tafel-Thomas, *Urkunden*, τόμ. Γ', σελ. 168. Γιὰ τὴ χρῆση τοῦ ὅρου *burgensis* βλ. Jacoby, *Citoyens*, σελ. 160, σημ. 3.

2. Thomas, *Diplomatarium Veneto - Levantinum*, τόμ. Α', σελ. 126 (πρβλ. R. Predelli, *I Libri Commemoriali della Repubblica di Venezia, Regesti*, τόμ. Α', Βενετία (Monumenti storici pubbl. dalla Deputazione Veneta di Storia Patria), σελ. 207, ἀρ. 179).

3. Predelli, *I Libri Commemoriali*, τόμ. Α', σελ. 4, ἀρ. 3 - 4, σελ. 10 - 11, ἀρ. 30 - 32.

4. Jacoby, *Citoyens*, σελ. 42.

μιᾶς διετίας, ἐνῶ παράλληλα γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς ὑπηκοότητας *de extra* καθόρισαν ὡς προϋπόθεση μία μόνο δεκαετία παραμονῆς στὴ Γαληνοτάτη (ἀντὶ τῆς εἰκοσιπενταετίας). Τὸ 1371, παραχωρήθηκαν νέες διευκολύνσεις γιὰ τὴν προσέλκυση ξένων μὲ σκοπὸ τὴν αὐξηση τοῦ πληθυσμοῦ. Ἀρκοῦσε γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῆς ὑπηκοότητας *de intus* ἡ οἰκογενειακὴ ἐγκατάσταση στὴ Βενετία. Ὅμως, ἡ ἀθρόα προσέλευση τῶν ξένων ἀνάγκασε ἀργότερα τὶς βενετικὲς ἀρχὲς νὰ τροποποιήσουν τὴν προνομιακὴ νομοθετικὴ διάταξη καὶ νὰ ἀπαιτήσουν, μὲ ἀπόφαση τοῦ 1407, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐγκατάσταση τοῦ ξένου μὲ τὴν οἰκογένειά του στὴν πόλη, τὴ σύναψη γάμου μὲ Βενετὴ, κάτοικο Βενετίας¹.

Ἐνδιαφέρουσα γιὰ τὶς πληροφορίες ποὺ περιέχει ὡς πρὸς τὴ διαδικασία, τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσει ἕνας ξένος γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς βενετικῆς ὑπηκοότητας, εἶναι ἡ ἐμπορικὴ ἀλληλογραφία (1336 - 1350) τοῦ Francesco Bartolomei ἀπὸ τὴ Σιένα, ἐγκατεστημένου στὸν Χάνδακα, μὲ τὸν Pignol Zucchello ἀπὸ τὴν Πίζα, Βενετὸ ὑπήκοο ἐγκατεστημένο στὴ Βενετία². Στὰ γράμματα ποὺ στέλνει ἀπὸ τὴν Κρήτη στὸν Zucchello, ὁ Bartholomei ἀναφέρεται συχνὰ στὴν αἴτηση ποὺ εἶχε ὑποβάλει τὸ 1344 στὶς βενετικὲς ἀρχὲς γιὰ νὰ γίνῃ *cittadino di Vinigia*³. Ὑποχρεωμένος νὰ ἀποδείξει ὅτι εἰκοσιπέντε χρόνια κατοικοῦσε στὴ Βενετία ἢ στὴν Κρήτη, παρακαλεῖ τὸν φίλο του νὰ φροντίσει γιὰ τὴν ταχύτερη ρύθμιση τοῦ θέματος, προσθέτοντας ὅτι ὑπῆρχαν μάρτυρες ποὺ τὸν γνώριζαν ἀπὸ χρόνια καὶ οἱ ὁποῖοι ἦταν σὲ θέση νὰ πιστοποιήσουν ὅτι κατοικοῦσε πράγματι γιὰ ἕνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα στὴ Βενετία καὶ στὴν Κρήτη. Ἀς σημειωθεῖ ὅτι ἀπὸ τοὺς τρεῖς μάρτυρες ποὺ κατονομάζει, οἱ δύο, ὁ Γαβριήλ καὶ Γιαννάκης Γιαλινᾶς, ἦταν Κρητικοί⁴. Ἡ παραμονή του στὴ Βενετία, σύμφωνα πάντα μὲ τὰ γραφόμενα τοῦ Bartholomei, μποροῦσε, ἐπίσης, νὰ ἀποδειχθεῖ μὲ σχετικὴ ἔρευνα στὰ κατάστιχα τῶν *Procuratori di San Marco*, ὅπου ἦταν καταχωρισμένα τὰ ποσὰ ποὺ πλήρωνε γιὰ τὴν ἐνοικίαση τῶν σπιτιῶν⁵. Ἡ διαδικασία, ὅμως, δὲν φαίνεται νὰ ἦταν τόσο ἀπλὴ ὅσο ὁ ἴδιος πίστευε, γιατί τρία χρόνια ἀργότερα, τὸ 1347, δὲν εἶχε ἀκόμη ἐπιτύχει τὴν πολιτογράφησή του. Ἐλπίζοντας ὅτι ἡ ὑπόθεση δὲν θὰ ἀργοῦσε νὰ διευθετηθεῖ, ἔγραφε χαρακτηριστικὰ στὸν Zuchello: *se la mia citadinaza si conpie, noi faremo molto di bene peroché a me pare che voi*

1. Ferro, *Dizionario*, σελ. 191 - 192, G. Fedalto, *Simone Atumano, Monaco di studio, arcivescovo latino di Tebe, secolo XIV*, Brescia 1968, σελ. 97, σημ. 21 - 22· πρβλ. τοῦ ἴδιου, *Le minoranze straniere*, σελ. 151.

2. R. Morozzo della Rocca, *Lettere di mercanti a Pignol Zucchello (1336-1350)*, Βενετία (Fonti per la storia di Venezia) 1957.

3. Ὁ Bartholomei εἶχε ἐξουσιοδοτήσει ὡς ἐκπρόσωπό του στὴ Βενετία τὸν Gian Babilonio (ᾠ.π., σελ. 23, ἀρ. 8).

4. *Ghavrile Ghalina, Gianachi Galina* (ᾠ.π., σελ. 113, ἀρ. 60).

5. Ὁ.π.

*siate forte destro al vendare ed io credo che di qua noi avremo senpre vantaggio asai da gli atri, si che per tutti e'modi noi avremo vantagio*¹.

Ἐκτὸς ἀπὸ τῆς πολιτογραφήσεως αὐτοῦ τοῦ εἵδους, ἡ Βενετία, ἀποβλέποντας στὴν ἔμμεση ἄσκηση πολιτικῆς ἐπιρροῆς στὰ φραγκοκρατούμενα μέρη, ἀπένεμε συχνὰ ὡς τιμητικὴ διάκριση τῇ βενετικῇ ὑπηκοότητα σὲ ἐκπροσώπους τῆς λατινικῆς φεουδαρχικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας. Γνωστὰ πρόσωπα τῆς πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τοῦ λατινοκρατούμενου ἑλληνικοῦ χώρου, ὅπως ὁ Γουλιέλμος Frangipani, ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν, ὁ Σίμων Ἀτουμάνος, ἀρχιεπίσκοπος Θηβῶν, ὁ Ἀντώνιος Ballester, ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὁ Νικόλαος Orsini καὶ ὁ Λεονάρδος Τόκκος, κόμητες Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου, ὁ Centurione Zaccaria, ἡγεμόνας τῆς Ἀχαΐας κ.ἄ., ἔγιναν τὸν 14ο καὶ 15ο αἰ. ὑπῆκοοι τῆς Γαληνοτάτης². Τὸ γεγονὸς ὅτι διάφοροι ἡγεμόνες ἔσπευδαν, ὅταν ἡ θέση τους γινόταν ἐπισφαλὴς, νὰ ζητοῦν τὴν προστασία τῆς Γένοβας, ποὺ ἦταν ἡ μεγάλη της ἀντίζηλος, ἔκανε τῇ Βενετίᾳ νὰ δίνει ἰδιαίτερη σημασία στὴν παραχώρηση τοῦ τύπου αὐτοῦ τῆς ὑπηκοότητος, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ἐλέγχει τὶς διασπασμένες πολλὰς φορὲς κινήσεις τῶν Φράγκων φεουδαρχῶν καὶ νὰ ἐξουδετερώνει ἐνδεχόμενες μελλοντικὰς μαζὶ τους συγκρούσεις. Εὐλόγη, ἐπομένως, ἦταν ἡ ἐμμονὴ της στὴ διεκδίκηση τὸ 1389 καὶ 1390 τῆς ὑπηκοότητος τοῦ Καρόλου Τόκκου, ὅταν ἡ Γένοβα ὑποστήριξε ὅτι ὁ τελευταῖος ἀνῆκε στοὺς δικούς της ὑπηκόους³.

Οἱ διάφοροι Λατίνοι, ἔμποροι, βιοτέχνες καὶ τυχοδιῶκτες, ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθεῖ μετὰ τὴν κατάκτηση τῶν βυζαντινῶν ἐδαφῶν στὶς βενετικὰς κτήσεις, ἀντιμετωπίζονταν ἀπὸ τὴ Βενετία ὡς σύμμαχοι, γιατί, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ὅτι οἱ ἐπιδιώξεις τους ὡς ἓνα σημεῖο ταυτίζονταν, ἐνίσχυαν μὲ τὴν παρουσία τους τοὺς ἀποίκους της, οἱ ὁποῖοι σὲ σύγκριση μὲ τὸν συμπαγὴ γηγενὴ πληθυσμὸ

1. "Ο.π., σελ. 115.

2. Βλ. μὲ τὴν σειρὰ ποὺ ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα στὸ καίμενο: G. Fedalto, *La chiesa latina in Oriente*, τόμ. Α', Βερόνα 1973, σελ. 289 (Γουλιέλμος Frangipani), τοῦ Ἰδίου, *Simone Atumano*, σελ. 122 - 123 (Σίμων Ἀτουμάνος), R. - J. Loe n e r t z, *Athènes et Néopatras II, Régestes et documents pour servir à l'histoire ecclésiastique des duchés catalans (1311-1395)*, Archivum Fratrum Praedicatorum 28 (1958), σελ. 69 (= *Byzantina et Franco-Graeca*, Series altera, Πώμη [Storia e Letteratura. Raccolta di Studi e Testi, 145] 1978, σελ. 376), Ἀντώνιος Ballester, G. S c h i r ò, *Il ducato di Leucade e Venezia fra il XIV e XV secolo*, BF 5 (1977), σελ. 354 - 355 (Νικόλαος Orsini), E. L u n z i, *Della condizione politica delle isole jonie sotto il dominio veneto*, Βενετία 1860, σελ. 120 (Λεονάρδος Τόκκος), Κ. Σ ἄ θ α, *Μνημεῖα Ἑλληνικῆς Ἱστορίας*, τόμ. Α', Παρίσι - Βενετία 1880, σελ. 39 - 40· πρβλ. F. T h i r i e t, *Régestes des délibérations du Sénat de Venise concernant la Romanie*, τόμ. Β', Παρίσι - Χάγη 1959, σελ. 96, ἀρ. 1406 (Centurione Zaccaria).

3. T h i r i e t, *Régestes*, τόμ. Α', σελ. 184, ἀρ. 764, 767· πρβλ. S c h i r ò, *Il ducato di Leucade*, σελ. 358.

παρέμεναν σὲ χαμηλὰ ἀριθμητικὰ ἐπίπεδα¹. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ὅχι μόνο παραχωροῦσε μὲ εὐκολία τὰ δικαιώματα τοῦ Βενετοῦ ὑπηκόου σὲ ὅσους Λατίνους ἀποφάσιζαν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὰ βενετοκρατούμενα ἐδάφη, ἀλλὰ κατέφευγε καὶ σὲ μαζικὲς ἀκόμη πολιτογραφήσεις, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὴν ἐγκατάσταση ξένων σὲ περιοχὲς ποὺ παρουσίαζαν δημογραφικὰ προβλήματα. Τὰ δικαιώματα, ὥστόσο, ποὺ παραχωροῦσε ἦταν συνήθως περιορισμένα εἴτε μόνο στὸν τόπο ὅπου εἶχε ἐγκατασταθεῖ ὁ νέος Βενετὸς ὑπῆκοος εἴτε γενικὰ στὸν χῶρο τῆς Ρωμανίας. Τὸ προνόμιο τῆς ὑπηκοότητος ἔξω ἀπὸ τὴ γεωγραφικὴ αὐτὴ περιφέρεια δὲν εἶχε καμιά ἀπολύτως ἰσχύ. Ἔτσι, τὸ 1340 ἡ Βενετία χορηγεῖ τὴν ὑπηκοότητα *solummodo per Romaniam* στοὺς παλαιούς κατοίκους τῆς Εὐβοίας καὶ σὲ ὅσους Λατίνους θὰ πῆγαιναν νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ, μὲ μόνη ὑποχρέωση νὰ ὀρκιστοῦν πίστη καὶ ἀφοσίωση στὸ καθεστῶς τῆς (*sacramentum fidelitatis*)². Μόνο τὸ 1353, μετὰ τὴ μεγάλη πανούκλα τοῦ 1348, ἡ Γαληνοτάτη ὑποσχέθηκε νὰ ἀναγνωρίσει πλήρη δικαιώματα Βενετῶν ὑπηκόων (*cittadinanza intus et extra*) σὲ ὅσους Λατίνους ἀποφάσιζαν νὰ κατοικήσουν γιὰ μία δεκαετία μὲ τὴν οἰκογένειά τους στὴν Κρήτη, Εὐβοία, Κορώνη καὶ Μεθώνη³. Ἀλλὰ, ἀργότερα, τὸ 1368, ἀναγκάστηκε νὰ καταργήσει τὸ προνομιακὸ αὐτὸ μέτρο, γιὰτὶ ἦταν ἀσύμφορο καὶ ἐπιζήμιο (*pars dampnosa*)⁴.

Οἱ Ἕλληνες τῶν βενετοκρατούμενων περιοχῶν εἶχαν ἀποκλειστεῖ ἀπὸ τὸ προνόμιο τῆς βενετικῆς ὑπηκοότητος, γιὰτὶ ἡ μετὰταξή τους ἀπὸ τὴν κατηγορία τῶν ὑποτελῶν στὴν κατηγορία τῶν προνομιούχων Βενετῶν ὑπηκόων θὰ ἀπέβαινε τελικὰ εἰς βάρος τῆς βενετικῆς ἀποικιακῆς πολιτικῆς⁵. Ἄν ἐξαίρεσει κανεὶς τὸν πλούσιο ἔμπορο τοῦ 14ου αἰ. Ἰωάννη Κριμολήσιο ἀπὸ τὴν Κορώνη, ἴσως Ἑλληνοβενετό, ποὺ ἦταν Βενετὸς ὑπῆκοος⁶, ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες,

1. Γιὰ τὸν ἀριθμὸ γενικὰ τῶν Λατίνων ποὺ ἐγκαταστάθηκαν στὸν ἐλληνικὸ χῶρο τὸν 13ο καὶ 14ο αἰ. βλ. F. Thiriet, *Recherches sur le nombre des "Latins" immigrés en Roumanie gréco-vénitienne aux XIIIe - XIVe siècles*, Mélanges Ivan Dujčev, Πάρισι 1979, σελ. 421 - 436.

2. D. Jacoby, *Les états latins en Roumanie: Phénomènes sociaux et économiques (1204 - 1350 environ)*, XVe Congrès International d'Études Byzantines. Rapports et Co-rapports, Ἀθήνα 1976, σελ. 20 καὶ σημ. 91 (= *Recherches sur la Méditerranée orientale*, 6.π., ἀρ. I): διόρθωση στὸν Thiriet, *Régestes* σελ. 43, ἀρ. 107.

3. *gaudeant omnibus libertatibus privilegiis et beneficiis intra et extra quibus gaudent alii cives nostri* (διάταγμα γιὰ τὴν Κρήτη: Σ.π. Θεοτόκη, *Θεσπίσματα τῆς Βενετικῆς Γερουσίας (1281 - 1385)*, Μνημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, τόμ. Β', τεύχος β', ἐν Ἀθήναις 1937, σελ. 11, ἀρ. 21), Thiriet, *Régestes*, τόμ. Α', σελ. 74, ἀρ. 260.

4. Jacoby, *Les états latins*, σελ. 20, σημ. 92 (διόρθωση στὸν Thiriet, *Régestes*, τόμ. Α', σελ. 116, ἀρ. 455).

5. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ διατήρησε ἄλλωστε κλειστὴ καὶ τὴν τάξη τῶν Βενετῶν εὐγενῶν. Ὁ Ἀλέξιος Καλλέργης ἦταν ἡ μοναδικὴ περίπτωση Κρητικοῦ εὐγενοῦς ποὺ πῆρε τὴ βενετικὴ εὐγένεια.

6. B. Krekić, *A Note on the Economic Activities of some Greeks in the Latin*

προστατευομένους de facto τῆς Δημοκρατίας τοῦ Ἀγίου Μάρκου, ἐκεῖνοι ποὺ ἀπέκτησαν τὴ βενετικὴ ὑπηκοότητα ἀποτελοῦν μεμονωμένες περιπτώσεις. Παράδειγμα ὁ Ἰωάννης Μελισσηνὸς ἀπὸ τῆ Μεθώνη, ὁ ὁποῖος ἀναγνωρίζεται τὸ 1261 Βενετὸς ὑπῆκοος στὴν Πελοπόννησο (*Venetus in Morea et illis partibus*) καὶ ἀπαλλάσσεται μαζὶ με τοὺς ἄρρενες ἀπογόνους του ἀπὸ τὴν ὑποχρέωση τῆς καταβολῆς τοῦ ἀερικοῦ, τοῦ ἀκροστίχου καὶ ἄλλων φόρων¹.

Venetium cum conditione

Παρά τὶς ἀποφάσεις ποὺ ρύθμιζαν τὶς προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς βενετικῆς ὑπηκοότητας, ἡ Βενετία εἶχε τὴ δυνατότητα, ἀνάλογα με τὶς ἀνάγκες τῆς σὲ συγκεκριμένη περιοχὴ ἢ σὲ συγκεκριμένη χρονικὴ περίοδο, νὰ παραχωρεῖ τὸ δικαίωμα τοῦ Βενετοῦ πολίτη με εἰδικoὺς δεσμευτικoὺς ὅρους. Τὸ 1248, ἀναγνωρίζει τὸν Πέτρο ἀπὸ τὸ Μιλάνο, κάτοικο τῆς Εὐβοίας, ὡς *Venetum in omnibus partibus*, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ μεταφέρει περιουσιακὰ στοιχεῖα στὴ Βενετία χωρὶς εἰδικὴ ἄδεια². Τὸ 1254, πάλι, με ἀπόφαση τοῦ Μεγάλου Συμβουλίου, χορηγεῖται στὸν Φίλιππο Βισταρίτη, γιὸ τοῦ Ἰωάννη, κάτοικο τῆς Κωνσταντινούπολης, τὸ προνόμιο τῆς βενετικῆς ὑπηκοότητας, περιορισμένο στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ στὴ Ρωμανία, με τὸν ὅρο (*cum conditione*) νὰ συνάψει γάμο με Βενετὴ³. Δέκα χρόνια ἀργότερα, τὸ 1264, ὁ Βισταρίτης, πιθανότατα γασμοῦλος, ἐπέτυχε νὰ θεωρεῖται Βενετὸς ὑπῆκοος με δικαιώματα ὅχι μόνο στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὴ Ρωμανία, ἀλλὰ καὶ στὴν ἴδια τὴ Βενετία⁴. Ἡ με ὅρους παραχώρησης τῆς ὑπηκοότητας δὲν παρα-

Levant towards the End of the XIVth Century, Studi Veneziani 9 (1967), σελ. 187 - 191, Julian Chrysostomides, *Corinth 1394 - 1397, Some New Facts*, Βυζαντινὰ 7 (1975), σελ. 84 κέ.

1. R. Cessi, *Deliberazioni del Maggior Consiglio di Venezia*, τόμ. Β', Μπολόνια (R. Accademia dei Lincei, Commissione per gli atti delle assemblee costituzionali italiane) 1931, σελ. 146 - 147, ἀρ. 21· πρβλ. S. Borsari, *Studi sulle colonie veneziane in Romania nel XIII secolo*, Νεάπολη 1966, σελ. 120, σημ. 46, F. Thiriet, *Délibérations des Assemblées Vénitiennes concernant la Roumanie*, τόμ. Α', Παρίσι - Χάγη, σελ. 33, ἀρ. XXXIV.

2. *quod non debeat ducere vel mittere Venecias habere sine speciali licentia domini Ducis et sui Consilii* (Cessi, *Deliberazioni del Maggior Consiglio*, τόμ. Β', σελ. 143, ἀρ. 5· πρβλ. Thiriet, *Assemblées*, τόμ. Α', σελ. 30, ἀρ. XXV).

3. *debeat a modo in antea esse Venetus in Constantinopoli et alibi per totam Romaniam, cum ista conditione quod debeat idem Phylippus accipere uxorem venetam* (Cessi, *Deliberazioni del Maggior Consiglio*, τόμ. Β', σελ. 143, ἀρ. 7· πρβλ. Thiriet, *Assemblées*, τόμ. Α', σελ. 31, ἀρ. XXIX).

4. *factus fuit Venetus... in Veneciis et ubique* (Cessi, *Deliberazioni del Maggior Consiglio*, τόμ. Β', σελ. 148, ἀρ. 27· πρβλ. Thiriet, *Assemblées*, τόμ. Α', σελ. 33, ἀρ. XXXVI). Ἀς σημειωθεῖ ὅτι στὴν ἀπόφαση τοῦ 1254 ὁ Βισταρίτης μνημονεύεται ὡς *habitor in Constantinopoli*, ἐνῶ στὴν ἀπόφαση τοῦ 1264 ὡς *burgensis Constantinopolis*.

τηρείται μόνο στις περιπτώσεις τοῦ τύπου τῆς ὑπηκοότητας ποὺ ἡ ἰσχὺς τῆς ἦταν περιορισμένη τοπικά¹, ἀλλὰ καὶ στὶς περιπτώσεις τοῦ τύπου τῆς ὑπηκοότητας *de intus tantum*, τὴν ὁποία ἀποκοτοῦσαν προνομιακὰ ξένοι, συχνὰ διαπρεπεῖς (*personae discretæ, personae honorabiles virtutibus*), ποὺ διέμεναν γιὰ μεγάλο ἢ μικρὸ χρονικὸ διάστημα στὴ Βενετία. Ὁ γνωστὸς λόγιος τοῦ 14ου αἰ. Δημήτριος Κυδώνης, κάτοικος Βενετίας τὸ 1391 (*nunc habitator Venetiarum*) καὶ ὁ Νικόλαος Νοταρᾶς, πατέρας τοῦ μεσάζοντος Λουκᾶ Νοταρᾶ, πρέσβυς τὸ 1397 τοῦ Μανουὴλ Β' Παλαιολόγου στὴ Γαλλία καὶ Ἀγγλία, ἀναγνωρίζονται, τὸ 1391 καὶ 1397 ἀντίστοιχα, Βενετοὶ ὑπῆκοοι *de intus tantum*, μὲ τὸν ὅρο (*cum conditione*) νὰ μὴ συναλλάσσονται μὲ Γερμανοὺς ἐμπόρους².

Τὰ παραδείγματα αὐτὰ δείχνουν ὅτι ἡ Γαληνοτάτη, μὲ τὴν τακτικὴ ποὺ ἐφάρμοζε στὸν τομέα τῶν πολιτογραφήσεων, κατόρθωνε νὰ ἐλέγχει τοὺς νέους ὑπηκόους τῆς, φροντίζοντας τὰ προνόμια ποὺ τοὺς ἔδινε νὰ μὴ χρησιμοποιοῦνται εἰς βᾶρος τῶν συμφερόντων τῆς. Ἐτσι κατανοοῦνται τόσο ἡ ἀπαγόρευση στοὺς δύο Βυζαντινοὺς νὰ ἐμπορεύονται μὲ Γερμανοὺς, ἀπαγόρευση ποὺ πρέπει νὰ συνδέεται μὲ τὴ γενικότερη τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πολιτικὴ τῶν Βενετῶν ἀπέναντι στὴ Γερμανία, ὅσο καὶ ὁ ὅρος τοῦ γάμου μὲ Βενετὴ, ἐγγύηση ὅτι ὁ νέος ὑπῆκοος θὰ ἦταν ἀφοσιωμένος στὴ Βενετία. Ἡ ἀπαγόρευση στὸν Ἰταλὸ νὰ μεταφέρει τὴν παρουσία του στὴ Βενετία μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἐξηγηθεῖ, ἂν λάβει κανεῖς ὑπόψη του ὅτι συνέφερε στοὺς Βενετοὺς νὰ διατηροῦν εὐπορους ὑπηκόους σὲ περιοχές, ὅπως ἡ Εὐβοία, ποὺ δὲν ἦταν ἀκόμη, τὸ 1248, κάτω ἀπὸ τὴν ἄμεση κυριαρχία τους.

1. Πρβλ. γιὰ παράδειγμα τὴν ἀπόφαση τοῦ 1344 μὲ τὴν ὁποία ἡ Βενετία ἀπορρίπτει τὴν πολιτογράφηση 50 ἀτόμων, ποὺ ζοῦσαν στὴν ἐπικράτεια τοῦ Ταρτάρου αὐτοκράτορα Usbeck, μὲ τὸν ὅρο νὰ εἶναι λατινικῆς καταγωγῆς (*nisi sit origine et lingua latinus*) καὶ νὰ ἐνισχύσουν οἰκονομικὰ τὸ ἔργο τῆς ἀνοικοδόμησής τοῦ ἐκεῖ βενετικῷ προξενεῖου (Thomas, *Diplomatarium Veneto-Levanticum*, τόμ. Α', σελ. 251, Chrysostomides, *Venetian Commercial Privileges*, σελ. 280, σημ. 26).

2. *cum conditione quod in fontico Teutonicorum seu cum Theutonicis mercari non possit, secundum formam consilii*: R. - J. Loenertz, *Démétrius Cydonès, citoyen de Venise*, EO 37 (1938), σελ. 126 (ἐπανέκδοση τοῦ ἐγγράφου ἀπὸ τὸν Ἰδίο, *Démétrius Cydonès. Correspondance*, τόμ. Β', Città del Vaticano (Studi e Testi, 208), 1960, σελ. 453). Ἐκδοση τοῦ ἐγγράφου μὲ τὸ ὁποῖο παραχωρεῖται ἡ βενετικὴ ὑπηκοότητα στὸν Νικόλαο Νοταρᾶ: J. Barker, *Manuel II Palaeologus 1391 - 1425*, Rutgers University Press 1969, σελ. 486. Γιὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ *fondaco dei Tedeschi* βλ. H. Simonsfeld, *Der Fondaco dei Tedeschi in Venedig und die deutsch-venezianischen Handelsbeziehungen Quellen und Forschungen*, τόμ. Α' - Β', Stuttgart 1887 καὶ τὴν πρόσφατη μελέτη τοῦ Ph. Braunstein, *Remarques sur la population allemande de Venise à la fin du Moyen Age*, Venezia centro di mediazione tra Oriente e Occidente, τόμ. Α', σελ. 233 - 243 (ὅπου συγκεντρωμένη βιβλιογραφία).

Veneti albi

Veneti albi ονομάστηκαν οί αυτόχθονες κάτοικοι ξένων προς τή Βενετία ἐδαφῶν ("Ελληνες, Έβραῖοι, ἀλλὰ καὶ Σύροι, πρόσφυγες ἀπὸ τῆ Συρία στήν Κύπρο), οἱ ὁποῖοι, μὲ τὰ προνόμια ποὺ εἶχαν ἀποκτήσει ὡς προστατευόμενοι τῆς Γαληνοτάτης, ἦταν ἀποσπασμένοι ἀπὸ τῆ φορολογικῇ καὶ δικαστικῇ δικαιοδοσίᾳ τῆς χώρας, ὅπου ἀνῆκαν¹. Στὸ καθεστῶς τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν προστατευομένων τῆς Βενετίας ἀναφέρεται χαρακτηριστικὰ ἡ ἀπόφαση τῆς Συγκλήτου τοῦ ἔτους 1407: *Omnes greci de Constantinopoli qui dicunt esse venetos albos expediti fuerunt tanquam veneti, alii vero greci tanquam forenses*².

Οἱ διαδικασίες γιὰ ὅσους ξένους ἐπιθυμοῦσαν νὰ λάβουν τὴ βενετικὴ ὑπηκοότητα ἦταν γιὰ λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητος ἀπλές. Στὴν Κύπρο, σύμφωνα μὲ τὶς συνθῆκες μεταξὺ Βενετίας καὶ Φράγκων ἡγεμόνων τοῦ νησιοῦ τῶν ἐτῶν 1306, 1328 καὶ 1360, ὁ ἐνδιαφερόμενος ἔπρεπε νὰ παρουσιαστεῖ στὶς τοπικὲς ἀρχές ποὺ ἐκπροσωποῦσαν τὴ βασιλικὴ ἐξουσία, προσκομίζοντας δύο μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι πιστοποιοῦσαν μὲ ὄρκο ὅτι ἦταν Βενετός³. Στὴν Κωνσταντινούπολη, τὰ πράγματα ἦταν ἀκόμη πιδ εὐκόλα. Σύμφωνα μὲ τὴ συνθήκη μεταξὺ Βυζαντίου καὶ Βενετίας τοῦ ἔτους 1277, ἀρκοῦσε νὰ ἰσχυριστεῖ κανεὶς ὅτι ὁ πατέρας, ὁ παππούς καὶ ὁ προπάππος του ἦταν Βενετοὶ ὑπήκοοι, γιὰ νὰ ἀναγνωριστεῖ καὶ ὁ ἴδιος Βενετός ἀπὸ τὸν βάλιο⁴. Ἐπόμενοιο ἦταν νὰ σημειω-

1. Γιὰ τοὺς "Ελληνες προστατευομένους τῆς Βενετίας στήν Κωνσταντινούπολη βλ. τὴ διεξοδικὴ μελέτη τῆς Chrysostomides (*Venetian Commercial Privileges*, σελ. 276 κέ.), ἐνῶ γιὰ τοὺς *Venetos albos* τῆς Κύπρου τὴ μελέτη, ἀντίστοιχα, τοῦ Jacoby (*Citoyens*, ὁ.π.). Γιὰ τοὺς Έβραῖους *Venetos albos* στήν Κωνσταντινούπολη βλ. τοῦ Ἰδίου, *Les quartiers juifs de Constantinople à l'époque byzantine*, Byzantion 37 (1967), σελ. 209 κέ. (= *Société et démographie à Byzance et en Roumanie latine*, Variorum Reprints, Λονδίνο 1975, ἀρ. II)· πρβλ. τοῦ Ἰδίου, *Les juifs vénitiens de Constantinople et leur communauté du XIIIe au milieu du XVe siècle*, Revue des Etudes juives 121 (1972), σελ. 397 - 410 (= *Recherches sur la Méditerranée orientale*, ὁ.π., ἀρ. XII).

2. Noiret, *Documents inédits*, σελ. 183 (Thiriet, *Régestes*, τόμ. Γ', σελ. 70, ἀρ. 1266). Σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση αὐτὴ, τὸ 1324 εἶχε δοθεῖ ἐντολὴ στὸν δούκα τῆς Κρήτης, στὸν βάλιο τῆς Εὐβοίας καὶ στοὺς καστελλάνους τῆς Μεθώνης καὶ Κορώνης νὰ μὴν ἀπαιτοῦν κομμέρκιο ἀπὸ τοὺς "Ελληνες ἐμπόρους. "Ομως, ἀπὸ τὸ 1382 οἱ κομμερκιάριοι, ἐνῶ ἀντιμετώπιζαν τοὺς "Ελληνες ποὺ ἦταν *Veneti albi* ὡς Βενετοὺς καὶ δὲν τοὺς ἐπέβαλλαν συνεπῶς φόρο, τοὺς ὑπόλοιπους τοὺς φορολογοῦσαν ὡς ξένους (*forenses*). Μετὰ τὴ διαμαρτυρία τοῦ Νικολάου Μάμαλη, ἀπεσταλμένου τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορα (N. Jorga, *Notes et extraits pour servir à l'histoire des croisades au XVe siècle*, τόμ. Α', Παρίσι 1900, σελ. 153), ἡ σύγκλητος διατάζει τὴν αὐστηρὴ ἐφαρμογὴ τοῦ διατάγματος τοῦ 1324.

3. Jacoby, *Citoyens*, σελ. 180 - 181.

4. ἵνα τε περὶ τῶν Βενετῶν κρατουμένων πιστεῦται τὸ ῥῆμα τοῦ μπαϊούλου (MM, τόμ. Γ', σελ. 91). Γιὰ νὰ ἀποφεύγονται ψευδεῖς δηλώσεις, ἡ Βενετία ὑποχρέωνε τοὺς

θοῦν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πολλὰς καταχρήσεις, με ἀποτέλεσμα ὁ βυζαντινὸς αὐτοκράτορας νὰ καταγγέλλει συχνὰ ὅτι ὁ Βενετὸς βαίλος προέβαινε παρὰ νόμα σὲ ἀθρόες πολιτογραφήσεις Βυζαντινῶν, ποὺ ἔσπευδαν νὰ γίνουν Βενετοὶ ὑπῆκοοι, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὶς ἔκτακτες φορολογίες.

Ἡ προνομιακὴ μεταχείριση τῶν προστατευομένων τῆς Βενετίας σὲ ξένα ἐδάφη ἴσχυε γιὰ ὅσο χρονικὸ διάστημα οἱ τελευταῖοι παρέμεναν στὶς χῶρες καταγωγῆς τους. Εἶναι ἐνδεικτικὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ 1374, σὲ περίοδο διαμάχης με τοὺς Φράγκους ἡγεμόνες τῆς Κύπρου, ἡ Γαληνοτάτη κάλεσε ὅλους τοὺς Βενετοὺς νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ νησί, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς *Venetos albos*. Ἄν ἡ κατάσταση χειρότερεε καὶ οἱ *Veneti albi* ἔπρεπε ἀναγκαστικὰ νὰ μεταναστεύσουν στὶς βενετοκρατούμενες περιοχές, διευκρινιζόταν στὴν ἀπόφαση ὅτι θὰ τοὺς ἀναγνωρίζονταν τελικὰ τὰ προνόμια ποὺ εἶχαν ὡς προστατευόμενοι¹ στὴν Κύπρο. Μετὰ τὴν τουρκικὴ, ἐξάλλου, κατάκτηση τῆς βυζαντινῆς πρωτεύουσας οἱ Βενετοὶ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ δέχθηκαν *pro civis nostris cretensibus*² ὀρισμένους *Venetos albos* Κωνσταντινουπολίτες, πρόσφυγες στὴν Κρήτη, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη φρόντισαν νὰ δηλώσουν ὅτι ὅσοι ἦταν *Veneti albi* στὴν Κωνσταντινούπολη θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ θεωροῦνται ἀπὸ τὶς βενετικὲς ἀρχὲς ὑπῆκοοι τῆς Βενετίας, ἀπολαμβάνοντας τὰ ἴδια προνόμια ποὺ εἶχαν στὴ διάρκειά τῆς βυζαντινῆς περιόδου³. Ἡ ὑπαρξὴ ὁμάδας προστατευομένων στὴν Κωνσταντινούπολη, θέση-κλειδί γιὰ τὴ συνέχιση τῆς βενετικῆς ἐμπορικῆς δραστηριότητος, ἐνδιέφερε ἄμεσα τὴ Βενετία, ἀνεξάρτητα ἂν ἡ βυζαντινὴ πρωτεύουσα ἦταν τὴν ὥρὰ τῶν χερίων τῶν Τούρκων. Ἀντίθετα, ἡ διατήρηση ἀριθμοῦ προνομιοῦχων αὐτοχθόνων σὲ περιοχὲς ποὺ ἦταν κάτω ἀπὸ τὸν ἄμεσο ἐλεγχό τῆς ἦταν ἀσύμφορη, ἀφοῦ δὲν ἐξυπηρετοῦσε καμιὰ πολιτικὴ ἢ ἐμπορικὴ σκο-

βαίλους ποὺ ἔστειλε στὴ βυζαντινὴ πρωτεύουσα νὰ δίνουν ὄρκο ὅτι θὰ ἔλεγαν τὴν ἀλήθεια. Ἡ δέσμευση αὐτὴ ἦταν καθαρὰ τυπικὴ (*Chrysostomides, Venetian Commercial Privileges*, σελ. 277, 280, 334, 338). Βλ., ἐπίσης, Χρὺσας Μαλτέζου, *Ὁ θεσμὸς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Βενετοῦ βαίλου (1268 - 1453)*, ἐν Ἀθήναις 1970, σελ. 163 (*si aliquis volet a domino baiulo privilegium obtinere quod venetus sit, probabit per duos testes fide dignos se veneti filius extitisse. . .*). Τὸ 1359, μετὰ τὴ διαμαρτυρία τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορα, ἡ Βενετία ὑποσχέθηκε στὸ μέλλον νὰ ἀναγνωρίζει Βενετοὺς ὑπηκόους μόνον ἐκείνους ποὺ ἦταν σὲ θέση νὰ ἀσχοληθοῦν με τὴν ἐμπορικὴ ναυτιλία (*qui possent navigare secundum ordines nostros*) καὶ εἶχαν συγχρόνως δικαιώματα Βενετῶν ὑπηκόων στὴν ἴδια τὴ Βενετία (*qui tractarentur pro Venetis in Venetiis*): *Chrysostomides, Venetian Commercial Privileges*, σελ. 281, 338.

1. Jacoby, *Citoyens*, σελ. 182 - 183.

2. Βλ. F. Thiriet, *La Romanie vénitienne au Moyen Age, Le développement et l'exploitation du domaine colonial vénitien (XIIe-XVe siècles)*, Παρίσι, β' ἔκδ. φωτοτυπικὴ με βιβλιογραφικὰ προσθῆκες, 1975, σελ. 132, σημ. 4 (περίπτωση τοῦ Ἰωάννου Σταυράκη).

3. Noiret, *Documents inédits*, σελ. 448 - 449 (*Chrysostomides, Venetian Commercial Privileges*, σελ. 289).

πιμότητα. "Ετσι, ἐνῶ πολιτογραφοῦνται *Veneti albi* στὴν Κύπρο, ὅσο τὸ νησί εἶναι φραγκοκρατούμενο, οἱ πολιτογραφήσεις σταματοῦν, μόλις ἐγκαθιδρύεται ἐκεῖ ἡ βενετική κυριαρχία¹.

Subditi fideles

Οἱ αὐτόχθονες πληθυσμοὶ τῶν προσχωρημένων στὴ Βενετία ἐλληνικῶν ἐδαφῶν ἀποτελοῦσαν ἰδιαίτερη κατηγορία ὑπηκόων, τοὺς *fideles subditos*, τοὺς ὁποίους ἡ Δημοκρατία τοῦ Ἀγίου Μάρκου φρόντιζε νὰ προστατεύει, κυρίως, ὅταν ὑπῆρχαν θέματα ἀντιδικίας μεῖ ξένες δυνάμεις. Στὸ γνωστὸ ἔγγραφο τοῦ 1278, ὅπου ἔχουν καταχωριστεῖ οἱ ζημιές ποὺ προκάλυψαν, παραβιάζοντας τοὺς ὅρους τῆς συνθήκης, οἱ Βυζαντινοὶ στοὺς Βενετούς, μνημονεύονται ἀνάμεσα στοὺς ὑπηκόους τῆς Βενετίας, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ ἀποζημιωθοῦν, καὶ Ἕλληνες ἔμποροι ἀπὸ τὴν Κορώνη καὶ Μεθώνη, ὅπως ὁ Γεώργιος Στραβοπόδης, ὁ Θεόδωρος Σιλλικιώτης (*Sillicioti*), ὁ Θεόδωρος Λάλαντος (*Lalando*), ὁ Θεόδωρος Παλαιολόγος κ.ἄ.² Σύμφωνα, πάλι, μεῖ δουκικὸ ἔγγραφο τοῦ 1404, ὁ δόγης Michael Steno δίνει ἐντολὴ στὸν δούκα τῆς Κρήτης νὰ μεριμνήσει, ὥστε νὰ ἀποζημιωθεῖ ὁ Θωμᾶς Χανδρόπουλος (*Ghandropoulo*), *fidelis noster* ἀπὸ τὸν Χάνδακα, γιὰ τὶς ζημιές ποὺ τοῦ προξένησαν οἱ ἄζάπηδες τῆς Χίου, Ρόδου, Αἴνου καὶ Μυτιλήνης³. Γιὰ τοὺς Βυζαντινοὺς, οἱ Ἕλληνες τῶν βενετοκρατούμενων περιοχῶν, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἀνῆκαν στὴ βενετικὴ δικαιοδοσίᾳ ἀντιμετωπίζονταν ὡς Βενετοί. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι στὸ ἔγγραφο λ.χ. τοῦ 1319, ὅπου αὐτὴ τὴ φορὰ ἀναγράφονται, ἀντίστροφα, οἱ ζημιές ποὺ προκάλυψαν οἱ Βενετοὶ στοὺς ἀνθρώπους τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορα, οἱ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἐμφανίζονται νὰ ἔχουν ζημιώσει *more piratico* τοὺς Βυζαντινοὺς ὑπηκόους, δὲν διακρίνονται ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους Βενετοὺς παρὰ μόνο ἀπὸ τὸ ὄνομα καὶ τὸν τόπο καταγωγῆς τους: Δημήτριος Καλαμαθιώκος (*Calamathiocho*) ἀπὸ τὴ Μεθώνη, Νικόλαος Ἀγιαποστολίτης ἀπὸ τὴ Μεθώνη, Νικόλαος Mirstito ἀπὸ τὴν Κορώνη, Γιαννάκης (*Canachis*) καὶ Μανόλης (*Manoys*) ἀπὸ τὴν Κρήτη κ.ἄ.⁴.

tanquam subditos et cives

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ Βενετία παρῶντορε συχνὰ σὲ ἀφοσιωμένα στὸ καθεστῶς τῆς ἄτομα διάφορα προνόμια σὲ ἀντάλλαγμα τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ τῆς

1. Jacoby, *Citoyens*, σελ. 186 - 187.

2. Tafel-Thomas, *Urkunden*, σελ. 237.

3. F. Thiriet, *Duca di Candia, Ducali e Lettere riceute*, Βενετία (Fonti per la storia di Venezia), 1978, σελ. 140, ἀρ. 132.

4. Thomas, *Diplomatarium Veneto-Levanticum*, τόμ. Α', σελ. 124 - 127· πρβλ. Predelli, *I libri Commemoriali*, τόμ. Α', σελ. 207, ἀρ. 179.

προσέφεραν¹. 'Ορισμένα από αυτά (φορολογικές, κυρίως, ἀπαλλαγές) ἦταν προνόμια πού εἶχαν μόνον οἱ Βενετοὶ ὑπῆκοοι. 'Επομένως, ὅσοι τὰ ἐξασφάλιζαν ἦταν στήν πράξη τοποθετημένοι σέ ἴση θέση μέ τοὺς τελευταίους, χωρίς ὅμως νὰ ἔχουν ἐπίσημα τὴν ιδιότητα τοῦ Βενετοῦ ὑπηκόου. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ γνωστοῦ κατασκόπου, 'Εβραίου τῆς Κρήτης, Δαβὶδ Μαυρογονάτου, ὁ ὁποῖος κατέδωσε στίς βενετικὲς ἀρχές τὸ συνωμοτικὸ ἐναντίον τῆς Βενετίας κίνημα τῶν Κρητικῶν τοῦ ἔτους 1461². 'Αναγνωρίζοντας τίς ἐκδουλεύσεις του, τὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα τοῦ παραιχώρησε τὸ 1466 πρὸνόμια (ἐλευθερία μετακινήσεων, δικαίωμα ἐκλογῆς τόπου διαμονῆς, δικαίωμα νὰ μὴ φέρει τὸ διακριτικὸ κίτρινο σῆμα τῶν 'Εβραίων κ.ἄ.), δίνοντας ἐντολὴ στοὺς Βενετοὺς ἀξιωματούχους νὰ μεταχειρίζονται τόσο τὸν ἴδιο ὅσο καὶ τοὺς ἀπογόνους του *tanquam subditos et cives civitatis nostrae Candidae*. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ Βενετία περιέλαβε τὸν Μαυρογόνατο καὶ τὴν οἰκογένειά του στήν κατηγορίαν τῶν προστατευομένων ὑπηκόων τῆς στήν Κρήτη. Σὲ μεταγενέστερο ἔγγραφο τοῦ 1532, πού ἀναφέρεται σὲ ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Δαβὶδ, τὸν Meir, σημειώνεται ὅτι οἱ ἀρχές πρέπει νὰ τὸν μεταχειριστοῦν *come li cittadini veneziani*³.

'Ανάλογη φρασεολογία παρατηρεῖται σὲ ἀπόφαση τῆς Συγκλήτου τοῦ ἔτους 1408: Οἱ καστελλάνοι τῆς Μεθώνης καὶ Κορώνης ὀφείλουν νὰ διαπραγματευτοῦν μέ τὸν Μέγαν Τζάσιν τῆς Γιάννιτσας (*Magazzassi dominus Janice*) *in civem, amicum et benivolum nostrum dilectum*⁴. Αὐτὴ τῇ φορᾷ μέ τὸν ὄρο *civis* ἡ Γαληνοτάτη ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκφράσει τίς φιλικές τῆς διαθέσεις ἀπέναντι σὲ ἰσχυρὸ τοπικὸ παράγοντα τῆς Πελοποννήσου.

p r i v i l e g i u m

'Η Βενετικὴ πολιτεία ἐφοδιάζε τοὺς ξένους ὑπηκόους τῆς μέ ἔγγραφο πού πιστοποιοῦσε τὴν ιδιότητά τους. Τὸ προνομιακὸ ἔγγραφο τὸ ἀπέλυε εἴτε ὁ

1. Πολλοὶ Ἕλληνες κατόρθωσαν νὰ ἀποσποῦν μέ τὸν τρόπο αὐτὸ προνόμια σὲ ἀναγνώριση τῶν ὑπηρεσιῶν τους στὴ διάρκεια βενετοτουρκικῶν συγκρούσεων. Βλ. λ.χ. τίς περιπτώσεις τοῦ Κρητικοῦ Ἰωάννου Βλάχου καὶ τοῦ Ναυπλιώτη Ἰωάννου Κανάτζη (*Chanazi*), στοὺς ὁποίους παραχωρήθηκαν, τὸ 1417 καὶ 1427 ἀντίστοιχα, προνόμια γιὰ τὴ συμμετοχή τους, τὸ 1416, στὴ ναυμαχία τῆς Καλλιπόλεως (*J o r g a Notes et extrails*, τόμ. Α', σελ. 259, 463).

2. Βλ. Μ. Ι. Μ α ν ο ὗ σ α κ α. *'Η ἐν Κρήτῃ συνωμοσία τοῦ Σήφη Βλαστοῦ (1453 - 1454) καὶ ἡ νέα συνωμοτικὴ κίνησις τοῦ 1460 - 1462*, Ἀθήναι 1960, σελ. 46 - 49, 75 - 77, 80 - 84, D. J a c o b y, *Un agent juif au service de Venise: David Mavrogonato de Candie*, *Θησαυρίσματα* 9 (1972), σελ. 68 - 76 (= *Recherches sur la Méditerranée orientale*, ὁ.π., ἀρ. XI).

3. J a c o b y, ὁ.π., σελ. 78 - 80.

4. Σ ά θ α, *Μνημεῖα Ἑλληνικῆς Ἱστορίας*, τόμ. Β', σελ. 217· πρβλ. Thiriet, *Régestes*, τόμ. Β', σελ. 82, ἀρ. 1332. Βλ., ἐπίσης, Ἀ ν ν α ς Ἀ β ρ α μ έ α, *'Ο αΤζάσις*

δόγης, στὶς περιπτώσεις ποὺ οἱ ἀποδέκτες ἦταν *notabilis conditionis*, εἴτε οἱ κατὰ τόπους βενετικὲς ἀρχές¹. Στὴν Κωνσταντινούπολη, τὸ *privilegium* τὸ παραχωροῦσε ὁ βάσιλος καὶ ὁ ἐνδιαφερόμενος κατέβαλε γιὰ τὴν παραλαβὴ τοῦ τὸ ποσὸ τῶν δέκα ὑπερπύρων². Στὴν Κρήτη, οἱ ξένοι Βενετοὶ ὑπήκοοι ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ παρουσιάζονται κάθε δύο χρόνια στὶς ἀρχές καὶ νὰ δηλώνουν πίστη στὴ Βενετικὴ Δημοκρατία³, πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι τὰ προνόμιά τους δὲν εἶχαν ἀπεριόριστη ἰσχὺ, ἀλλὰ ἀνανεώνονταν κάθε διετία.

Τὰ ἔγγραφα αὐτὰ γιὰ τοὺς μικροεμπόρους ὑπηκόους τῆς Βενετίας ἀποτελοῦσαν εἶδος ἐμπορικοῦ διαβατηρίου, ποὺ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ διεκδικοῦν προνομιακὴ μεταχείριση ἀπὸ τίς ἀρχές⁴. Τὸ 1316 λ.χ. ὁ Κώστας Μιχαήλ (*Michel*), ἔμπορος ἀπὸ τὴν Κρήτη, εἶχε στείλει ποσότητα πιπεριοῦ στὴ Βενετία, ἀλλὰ οἱ *Officiales Levantis*, ἀγνοώντας ὅτι ἦταν Βενετὸς ὑπάκοος, ἔδωσαν ἐντολὴ νὰ κατασχεθεῖ τὸ ἐμπόρευμα. Γιὰ νὰ ἀποδείξει ὅτι ἦταν πράγματι ὑπάκοος τῆς Βενετίας, ὁ Μιχαήλ ὀφείλε νὰ παρουσιάσει *suum privilegium, vel alias testificationes et iura sua*⁵. Τὸ 1340, πάλι, ὁ Nicoletto Tibertino, ἔμπορος ἀπὸ τὴν Εὐβοία, μὲ αἴτησή του στὴ Βενετία, ζητᾷ νὰ τοῦ ἀνανεωθεῖ τὸ προνόμιο τῆς ὑπηκοότητος, ποὺ εἶχε χορηγηθεῖ ἀπὸ τὸν βάσιλο τῆς Εὐβοίας στὸν πατέρα του Domenico, γιατί τὸ τελευταῖο εἶχε χαθεῖ στὴ Θήβα, στὴ διάρκεια τῆς λεηλασίας τῆς πόλης ἀπὸ τοὺς Καταλανούς⁶.

τῶν Μεληγγῶν». Νέα ἀνάγνωσις ἐπιγραφῶν ἐξ Οἰτύλου, Παρνασσὸς 16, ἀρ. 2(1974), σελ. 298.

1. Βλ. λ.χ. τὰ δουρικὰ ἔγγραφα μὲ τὰ ὁποῖα παραχωρεῖται τὸ προνόμιο τῆς ὑπηκοότητος στὸν Σίμωνα Ἀτουμάνο καὶ στὸν Δημήτριο Κυδῶνη (Fedalto, *Simone Atumano*, σελ. 122 - 123, Loenertz, *Démétrius Cydonès*, σελ. 125 - 126).

2. *qui in occasione dicti privilegij solvet domino baiulo yperpera sex et turcmano et advocato yperpera duo, cancellarium yperperum unum, pro sigillo caratos sex et similiter plazariorum caratos sex, qui capiunt in summa yperpera decem* (Μαλτέζου, Ὁ θεσμὸς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Βενετοῦ βαΐλου, σελ. 163). Τὸ 1362, οἱ Βυζαντινοὶ κατήγγειλαν στὴ Βενετία ὅτι διάφοροι Βενετοὶ κάτοικοι τῆς Κωνσταντινούπολης ζήτησαν ἀπὸ τὸν βάσιλο νὰ ἐφοδιάσει τοὺς Ἕλληνας ὑπηρέτες τους μὲ *privilegia*, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τοὺς φόρους (*cum quibus deffendunt se pro Venetis*): Thomas, *Diplomatarium Veneto-Levantinum*, τόμ. Β', σελ. 84, Chrysostomides, *Venetian Commercial Privileges*, σελ. 283.

3. Santsehi, *Régestes*, σελ. 274, ἀρ. 1270.

4. Στὴν Κύπρο, ἄλλωστε, εἰδικὸς βασιλικὸς ἀξιωματοῦχος, ἐπιφορτισμένος μὲ τὰ οἰκονομικὰ, πιστοποιοῦσε τίς φορολογικὲς ἀπαλλαγὰς τοῦ νέου ὑπακόου καὶ τίς κοινοποιοῦσε στὸν βάσιλο τοῦ ἐμπορίου, ποὺ εἶχε τὴν ἑδρὰ του στὴ Λευκωσία, ἢ στὸν βάσιλο τῆς περιοχῆς, ὅπου κατοικοῦσε ὁ ἐνδιαφερόμενος (Jacoby, *Citoyens*, σελ. 180 - 181).

5. Thiriet, *Assemblées*, τόμ. Α', σελ. 167, ἀρ. 360 (ἐκδ. σελ. 302)· πρβλ. τοῦ Ἰδίου, *La Romanie Vénitienne*, σελ. 280 καὶ σημ. 1.

6. Thiriet, *Régestes*, τόμ. Α', σελ. 43, ἀρ. 106 (πρβλ. τοῦ Ἰδίου, *La Romanie Vénitienne*, σελ. 280).

Σε αντίθεση με τη βυζαντινή πρωτεύουσα, όπου μαρτυρείται ένας αρκετά σημαντικός αριθμός Κωνσταντινουπολιτῶν Βενετῶν ὑπηκόων¹, στίς ὑπόλοιπες περιοχές τοῦ ἐλληνικοῦ χώρου, μοιρασμένου ἀνάμεσα στοὺς Βυζαντινοὺς, τοὺς Φράγκους καὶ τοὺς Βενετούς, οἱ Ἕλληνες ποὺ ἀπέκτησαν τὴ βενετική ὑπηκοότητα ἦταν τελικὰ λίγοι. Στὴν Κύπρο, οἱ μνεῖες Ἑλλήνων Βενετῶν ὑπηκόων ποὺ ἐντοπίστηκαν στίς πηγές περιορίζονται σὲ μερικὰ ὀνόματα: ὁ χωρικός παπα-Θεόδωρος τοῦ Μαυριανοῦ (1468), οἱ ἀδελφοὶ Γιάννος καὶ Γιώργης, γιοὶ τοῦ Παναγιώτη ἀπὸ τὴν Κρήτη (1469), ὁ Σταμάτης ἀπὸ τὴν Κρήτη (1468)². Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ στὴ βυζαντινὴ Πελοπόννησο, ἐνῶ ὑπάρχουν παραδείγματα ὑπηκόων τοῦ δεσπότη καὶ μάλιστα ἐνὸς πρωτοστράτορα, τοῦ Μανόλη Μεγαδούκα, ἡ ἐνὸς μεγαλοστρατοπεδάρχῃ, τοῦ Γεωργίου Εὐδαιμονογιάννη, οἱ ὁποῖοι ἐξασφάλισαν διευκολύνσεις ἀπὸ τὴ Βενετία καὶ μετέφεραν, τὸ 1429 καὶ 1437 ἀντίστοιχα, περιουσιακὰ στοιχεῖα στίς βενετοκρατούμενες πόλεις τῆς Μεθώνης καὶ Κορώνης³, δὲν σώζονται πληροφορίες γιὰ Ἕλληνες τοῦ δεσποτάτου ποὺ ἔγιναν ὑπήκοοι τοῦ δόγη. Ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων Βενετῶν ὑπηκόων ὀφείλεται βέβαια στὴν πολιτικὴ τῆς Βενετίας, ἡ ὁποία δὲν εἶχε κανένα ὄφελος ἀπὸ τὶς πολιτογραφήσεις τῶν αὐτοχθόνων. Ὅμως, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν πολιτικὴ αὐτὴ, ἂν γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς βυζαντινῆς πρωτεύουσας, μικροεισοδηματίες, ἐμπόρους, ἀλλὰ καὶ ἐκπροσώπους τῆς ἀριστοκρατίας, ἡ ἀπόκτηση τῆς ξένης, γενικὰ, ὑπηκοότητας, βενετικῆς ἢ γενονατικῆς⁴, ἐξυπηρετοῦσε ἀπλῶς οἰκονομικὰ συμφέροντα, χωρὶς νὰ συνδέεται μετὰ τὴν ἰδιο-

1. Τὸ 1350, ὁ βυζαντινὸς πρέσβυς διαμαρτύρεται στὸν δόγη γιὰ τὶς παράνομες πολιτογραφήσεις, σημειώνοντας ὅτι ὁ βάλιος τῆς Κωνσταντινουπόλεως θὰ παραχωροῦσε, ἂν μποροῦσε, τὴ βενετικὴ ὑπηκοότητα σὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνες (*vult fieri facere omnes Grecos si poterit Venetos*: Chrysostomides, *Venetian Commercial Privileges*, σελ. 280, 334).

2. Jacoby, *Citoyens*, σελ. 169 - 170, 173 - 174. Εἶναι ἐνδεικτικὸ ὅτι οἱ τρεῖς ἀπὸ αὐτοὺς κατάγονταν ἀπὸ τὴν Κρήτη, δηλ. ἀπὸ βενετοκρατούμενη περιοχὴ.

3. Σάθα, *Μνημεῖα Ἑλληνικῆς Ἱστορίας*, τόμ. Γ', σελ. 350 - 351, Jorga, *Notes et extraits*, σελ. 21 - 22, 256· Thiriet, *Régestes*, τόμ. Β', σελ. 260 - 261, ἀρ. 2140, τόμ. Γ', σελ. 160, ἀρ. 2835· πρβλ. Δ. Ἀ. Ζακυθινόυ, *Le despotat grec de Morée*, τόμ. Β', Variorum, Λονδίνο 1975, σελ. 98, σημ. 3, 99 - 100.

4. Σύμφωνα μετὰ τὴν ἀναφορὰ τοῦ βαίλου Marco Minotto τοῦ ἔτους 1317, πολλοὶ Ἕλληνες προτιμοῦσαν τὴ γενονατικὴ ὑπηκοότητα, γιὰτὶ οἱ ὅροι γιὰ τὴν ἀπόκτησὴ τῆς ἦταν ἐλαστικότεροι (Chrysostomides, *Venetian Commercial Privileges*, σελ. 277 - 278). Γνωστὸ εἶναι, ἐπίσης, ὅτι ἀρκετοὶ εἶχαν καὶ τὶς δύο ὑπηκοότητες (λ.χ. ὁ Ἰωάννης Λάσκαρις Καλόφερους: D. Jacoby, *Jean Lascaris Calopheros, Chypre et la Morée*, REB 26 (1968), σελ. 189 - 228 (= *Société et démographie*, ὁ.π., ἀρ. IX), A. Eszér, *Das abenteuerliche Leben des Johannes Laskaris Kalopheros*, Wiesbaden 1963, καθὼς καὶ ὁ Νικόλαος Νταρᾶς: J. Barker, *John VII in Genoa: A Problem in Late Byzantine Source Confusion*, Or. Chr. Per. 28 (1962), σελ. 236· πρβλ. Οἰκονομίδης, *Hommes d'affaires*, σελ. 20 καὶ σημ. 4, σελ. 127 καὶ σημ. 300)

λογική ή θρησκευτική τους τοποθέτηση¹, για τὸν Ἕλληνα τοῦ λατινοκρατούμενου ἐλληνικοῦ χώρου, ἡ ἀνάλογη πράξη σήμαινε τήν, ἔστω καὶ ἐπιφανειακή, ἔνταξή του στὶς τάξεις τῶν κατακτητῶν. Καὶ ἡ ἔνταξη αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ εὕρισκε ἡθικὸ ἔρεισμα στὸ κοινὸ αἶσθημα τῶν ὑπόδουλων ἐλληνικῶν πληθυσμῶν.

ΧΡΥΣΑ Α. ΜΑΛΤΕΖΟΥ

1. Ἐντυπωσιακὴ ἡ περίπτωση τοῦ Λουκᾶ Νοταρᾶ, ἐκφραστῆ τοῦ ἀντιλατινικοῦ ἰδεολογικοῦ κινήματος τοῦ Βυζαντίου, ποὺ ἦταν ὑπὸ χροὸς τῆς Γένοβας (βλ. Ο Ἰ κ ο ν ο μ ῖ δ η, *Hommes d'affaires*, σελ. 20 - 21, 126 - 128).